

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 18 grudnia 2007 r.(*)

Zamówienia publiczne – Liberalizacja usług pocztowych –Dyrektywy 92/50/EWG i 97/67/WE
- Artykuły 43 WE, 49 WE i 86 WE – Przepisy krajowe, umożliwiające organom administracji publicznej zawieranie, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, ze spółką publiczną, operatorem świadczącym w danym państwie członkowskim pocztowe usługi powszechne, porozumień w sprawie świadczenia usług pocztowych, zarówno zastrzeżonych, jak i niezastrzeżonych

W sprawie C-220/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) postanowieniem z dnia 15 marca 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 maja 2006 r., w postępowaniu:

Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia

przeciwko

Administración General del Estado,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, R. Schintgen, A. Borg Barthet, M. Ilešič i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 czerwca 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia przez J.M. Piquerasa Ruíza, abogado,
- w imieniu rządu hiszpańskiego przez F. Díeza Morena, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu belgijskiego przez A. Hubert, działającą w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu rządu austriackiego przez M. Fruhmanna, działającego w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez X. Lewisa i K. Simonssona, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez C. Fernández i I. Moreno-Tapię Rivas, abogadas,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 20 września 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 43 WE i 49 WE w związku z art. 86 WE, w kontekście procesu liberalizacji usług pocztowych i w świetle wspólnotowych przepisów z dziedziny zamówień publicznych.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia (zawodowe stowarzyszenie przedsiębiorstw doręczania i obsługi przesyłek pocztowych, zwane dalej „Asociación Profesional”) a Administración General del Estado, Ministerio de Educación, Cultura y Deporte (administracja państwowa, ministerstwo edukacji, kultury i sportu, zwane dalej „ministerstwem”), w przedmiocie decyzji ministerstwa o udzieleniu bez przetargu zamówienia na świadczenie usług pocztowych Sociedad Estatal Correos y Telégrafos SA (państwowa spółka pocztowa i telegraficzna, zwana dalej „Correos”), która jest operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne w Hiszpanii.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

Dyrektywa 97/67/WE

3 Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. 1998, L 15, str. 14) ustanawia, zgodnie z art. 1, wspólne reguły dotyczące świadczenia pocztowych usług powszechnych w ramach Wspólnoty Europejskiej i kryteriów definiujących usługi, które mogą być zastrzeżone dla operatorów świadczących usługi powszechne.

4 Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 97/67 państwa członkowskie zapewniają, by użytkownicy korzystali z prawa do usług powszechnych obejmujących ciągłe świadczenie usług pocztowych o określonej jakości we wszystkich punktach na swoich obszarach, po przystępnych cenach, dla wszystkich użytkowników.

5 Artykuł 3 ust. 4 tej dyrektywy stanowi:

„Każde państwo członkowskie podejmie działania konieczne do zapewnienia, by usługi powszechne obejmowały przynajmniej następujące świadczenia:

- przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek pocztowych do dwóch kilogramów,
- przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie paczek pocztowych do 10 kilogramów,
- usługi obejmujące przesyłki polecone i przesyłki wartościowe”.

6 Artykuł 7 ust. 1 i 2 dyrektywy, znajdujący się w rozdziale 3, zatytułowanym „Harmonizacja usług, które mogą być zastrzeżone”, stanowi:

„1. W zakresie koniecznym do utrzymywania usług powszechnych usługi, które mogą być zastrzeżone przez każde państwo członkowskie dla operatora/operatorów świadczącego/świadczących usługi powszechne, obejmują przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie krajowej korespondencji, zarówno za pomocą usługi przyspieszonego doręczenia, jak i zwykłej, której cena jest niższa niż pięciokrotność publicznej opłaty za przesyłkę z korespondencją w pierwszym przedziale wagowym najszybszej kategorii znormalizowanej, jeżeli taka kategoria istnieje, pod warunkiem iż ważą one poniżej 350 gramów. [...]

2. W zakresie koniecznym do zapewnienia utrzymania usług powszechnych przesyłki w obrocie zagranicznym [poczta zagraniczna] i direct mail mogą nadal być zastrzeżone w ramach limitów cenowych i wagowych określonych w ust. 1”.

Dyrektywa 92/50/EWG

7 Artykuł 1 lit. a) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, str. 1) w brzmieniu zmienionym dyrektywą Komisji 2001/78/WE z dnia 13 września 2001 r. (Dz.U. L 285, str. 1, zwanej dalej „dyrektywą 92/50”) stanowi, że „zamówienia publiczne na usługi”

oznaczają umowy o charakterze odpłatnym, zawierane na piśmie pomiędzy usługodawcą a instytucją zamawiającą, z wyłączeniem zamówień wymienionych w tym artykule, pkt i)–ix).

8 Artykuł 1 lit. b) dyrektywy 92/50 stanowi, że „instytucje zamawiające” oznaczają „państwo, jednostki samorządu terytorialnego, podmioty prawa publicznego, związki zawarte przez co najmniej jedną taką jednostkę lub podmiot prawa publicznego”. Artykuł ten w lit. c) stanowi, że „usługodawca” oznacza „każdą osobę fizyczną lub prawną, która oferuje usługi, włączając w to podmiot publiczny”.

9 Artykuł 3 ust. 2 tej dyrektywy stanowi, że instytucje zamawiające zapewniają, aby nie istniała dyskryminacja między różnymi usługodawcami.

10 Artykuł 6 dyrektywy 92/50 brzmi następująco:

„Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zamówień publicznych na usługi, udzielanych podmiotowi, który sam jest instytucją zamawiającą w rozumieniu art. 1 lit. b), na podstawie prawa wyłącznego, przysługującego mu na podstawie opublikowanych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które są zgodne z traktatem [WE]”.

11 Artykuł 7 ust. 1 lit. a) tiret drugie ppkt ii) dyrektywy 92/50 w związku z kategorią 4 załącznika I A do tej dyrektywy stanowi, że ma ona zastosowanie do zamówień publicznych na usługi, których przedmiot stanowi transport poczty drogą lądową i lotniczą, udzielanych przez instytucje zamawiające określone w art. 1 lit. b) tej dyrektywy, inne niż określone w załączniku I do dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy i których wartość szacunkowa bez podatku VAT wynosi nie mniej niż równowartość w euro 200 000 SDR (specjalnych praw ciągnięcia).

12 Artykuł 7 ust. 5 dyrektywy 92/50 stanowi:

„W przypadku zamówień, które nie określają całkowitej ceny, podstawą obliczenia szacunkowej wartości zamówienia jest:

- w przypadku zamówień na czas określony, nie dłuższy niż 48 miesięcy – całkowita wartość zamówienia przez okres jego trwania,
- w przypadku zamówień na czas nieokreślony lub przekraczający 48 miesięcy – miesięczna rata pomnożona przez 48”.

13 Na mocy art. 8 dyrektywy 92/50 zamówień, których przedmiotem są usługi wymienione w załączniku I A, udziela się zgodnie z przepisami tytułów III–VI tej dyrektywy, co w

szczegółności oznacza, że musi być dla nich zorganizowany przetarg i muszą być w odpowiedni sposób ogłoszone.

Uregulowania krajowe

14 W myśl ustawy nr 24/1998 o powszechnych usługach pocztowych i liberalizacji usług pocztowych (Ley 24/1998 del Servicio Postal Universal y de Liberalización de los Servicios Postales) z dnia 13 lipca 1998 r., transponującej do wewnętrznego prawa hiszpańskiego dyrektywę 97/67, usługi pocztowe uważane są za usługi świadczone w interesie ogólnym, świadczone na zasadzie wolnej konkurencji. Pocztowe usługi powszechne uważane są za usługi publiczne i podlegają obowiązkowi świadczenia usług publicznych. Artykuł 18 tej ustawy zastrzega niektóre usługi na zasadzie wyłączności na rzecz operatora, któremu powierzono świadczenie pocztowych usług powszechnych.

15 Usługodawca świadczący te pocztowe usługi powszechne w Hiszpanii, tj. Correos, jest publiczną spółką akcyjną, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych.

16 Zgodnie z art. 11 ustawy o zamówieniach publicznych (Ley de Contratos de las Administraciones Públicas), której skodyfikowany tekst został zatwierdzony dekretem królewskim z mocą ustawy nr 2/2000 (Real Decreto Legislativo 2/2000 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos de las Administraciones Públicas) z dnia 16 czerwca 2000 r. (zwanej dalej „ustawą o zamówieniach publicznych”), zamówienia publiczne udzielane przez administrację publiczną podlegają zasadom ogłaszania i wolnej konkurencji, z zastrzeżeniem wyjątków ustanowionych w tej ustawie, oraz zasadzie równości i niedyskryminacji.

17 Z art. 206 ust. 4 ustawy o zamówieniach publicznych wynika, że przetargi na świadczenie usług pocztowych należą, z umownego punktu widzenia, do zamówień publicznych podlegających tej ustawie.

18 Jednak art. 3 ust. 1 lit. d) ustawy o zamówieniach publicznych wyłącza z zakresu przedmiotowego ustawy porozumienia o współpracy, które zgodnie ze szczególnymi przepisami, którym podlegają, są zawierane przez administrację z osobami fizycznymi lub prawnymi podlegającymi prawu prywatnemu, o ile ich przedmiot nie wchodzi w zakres zamówień publicznych regulowanych przez tę ustawę lub przepisy administracyjne.

19 Zgodnie z przeprowadzoną przez sąd krajowy analizą ram prawnych, w jakich mieści się zawisły przed nim spór, takie porozumienie o współpracy jest aktem prawnym niemieszczącym się w zakresie przepisów prawnych mających zastosowanie do zamówień

publicznych, a w związku z tym zasady konkurencyjności, ogłaszania i wolnej konkurencji, cechujące sferę zamówień publicznych, nie mają do takiego aktu zastosowania.

20 Artykuł 58 ustawy 14/2000 o instrumentach podatkowych, administracyjnych i z zakresu spraw społecznych (Ley 14/2000 de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social) z dnia 29 grudnia 2000 r. (zwanej dalej „ustawą 14/2000”) stanowi, że organy administracji publicznej mogą zawierać z Correos porozumienia o współpracy, o których mowa w art. 3 ustawy o zamówieniach publicznych, w celu świadczenia przez tę spółkę usług należących do jej przedmiotu działalności.

21 Zgodnie z tym, co stwierdził sąd krajowy, ze względu na przedmiot działalności Correos określony w art. 58 ustawy 14/2000, możliwość zawierania takich porozumień o współpracy nie ogranicza się do usług niezliberalizowanych lub zastrzeżonych, lecz obejmuje prowadzenie wszelkich usług pocztowych i zarządzanie nimi. Możliwość taka nie ogranicza się więc do pocztowych usług powszechnych i nie ma w ich ramach rozróżnienia na usługi zastrzeżone i niezastrzeżone.

22 Ponadto sąd krajowy wskazuje, że zgodnie z art. 58 ustawy 14/2000 świadczenie niektórych rodzajów usług pocztowych jest dla Correos obowiązkowe. Jednym z jej zadań jest bowiem obowiązkowe podejmowanie się świadczenia usług związanych z jej przedmiotem działalności, które może jej powierzyć administracja publiczna. A więc w stosunku do jednej ze stron brak jest wolności zawierania umów.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

23 Po przeprowadzeniu procedury negocjacyjnej bez ogłoszenia publicznego przetargu ministerstwo i Correos podpisały w dniu 6 czerwca 2002 r. porozumienie o współpracy, mające na celu świadczenie usług pocztowych i telegraficznych (Convenio de colaboración para la prestación de servicios postales y telegráficos, zwane dalej „porozumieniem o współpracy”).

24 Porozumienie o współpracy stanowi, że Correos świadczy na rzecz ministerstwa usługi pocztowe i telegraficzne w następującym zakresie:

- listy (zwykłe, polecane i ekspresowe) miejscowe, zamiejscowe i międzynarodowe, bez limitów wagowych lub dotyczących wymiarów;
- paczki (pocztowe, „paquete azul” [paczki niebieskie – wysyłane do miejsca zamieszkania paczki pocztowe o dużych wymiarach], zagraniczne) bez limitów wagowych lub dotyczących wymiarów;

- przesyłki ekspresowe krajowe i zagraniczne EMS („Express Mail Service”), bez limitów wagowych i dotyczących wymiarów, oraz
- doręczanie książek, przesyłek bibliotecznych, czasopism oraz dziennika urzędowego ministerstwa na szczeblu krajowym (miejscowym i zamiejscowym) i międzynarodowym (drogą lądową i powietrzną), bez limitów wagowych lub dotyczących wymiarów.

25 Wynagrodzenie za świadczone usługi nie jest ustalone, ponieważ zależy od zrealizowanych obrotów. Przed sądem krajowym oszacowano je na roczną kwotę wynoszącą ponad 12 020,42 EUR, co nie zostało zakwestionowane.

26 Porozumienie o współpracy zawarto na czas nieokreślony i obowiązywało ono wciąż w chwili wydania postanowienia odsyłającego.

27 Asociación Profesional odwołała się do ministerstwa od decyzji administracyjnej o udzieleniu, za pomocą porozumienia o współpracy, zamówienia na świadczenie liberalizowanych usług pocztowych bez publicznego przetargu.

28 Decyzją z dnia 20 marca 2003 r. ministerstwo nie uwzględniło odwołania ze względu na to, że udziela ono zamówień w zakresie usług pocztowych w oparciu o istnienie porozumienia o współpracy, które nie podlega przepisom o zamówieniach publicznych i w związku z tym nie obowiązują go zasady ogłaszania i wolnej konkurencji.

29 W tym względzie ministerstwo uznało, że nie zawarło z Correos żadnej umowy, lecz że spółka ta świadczy usługi na podstawie porozumienia o współpracy zawartego zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) ustawy o zamówieniach publicznych i art. 58 ust. 2 akapit piąty ustawy 14/2000.

30 Tę decyzję z dnia 20 marca 2003 r. w sprawie nieuwzględnienia przez ministerstwo odwołania Asociación Profesional zaskarżyło do Audiencia Nacional.

31 Zdaniem tego sądu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od wykładni prawa wspólnotowego. Trybunał mógłby bowiem stwierdzić, że posługiwanie się porozumieniami o współpracy jest niezgodne z zasadami ogłaszania i wolnej konkurencji, obowiązującymi przy zamówieniach publicznych, i uznać, że albo takie porozumienia mogą być stosowane jedynie w zakresie usług pocztowych zastrzeżonych prawem na rzecz operatora świadczącego usługi powszechne, albo że są niezgodne ze wspomnianymi zasadami również w tym zakresie. W przypadku takiego rozstrzygnięcia trzeba by stwierdzić bezprawność takiego porozumienia o współpracy, jakie jest w niniejszej sprawie kwestionowane, a jego treść byłaby nieważna bądź w całości, bądź jedynie w zakresie

wykraczającym poza usługi pocztowe, w odniesieniu do których Trybunał by uznał, że stosowanie takiego porozumienia jest zgodne z prawem.

32 W tych okolicznościach sąd krajowy postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 43 WE i 49 WE w związku z art. 86 WE, wówczas gdy artykuły te są stosowane w ramach liberalizacji usług pocztowych ustanowionej dyrektywami 97/67 i 2002/39/WE oraz w ramach zasad rządzących zamówieniami publicznymi ustanowionych dyrektywami ad hoc, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie porozumieniu, którego przedmiotem objęte są zarówno usługi pocztowe zastrzeżone, jak i niezastrzeżone, a tym samym zliberalizowane, zawartemu pomiędzy spółką państwową, której kapitał w całości należy do władz publicznych i która ponadto jest operatorem wyznaczonym do świadczenia pocztowych usług powszechnych, a organem administracji państwowej?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

33 Na wstępie należy stwierdzić, że chociaż sąd krajowy odnosi się w treści swojego pytania do dyrektywy 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającej dyrektywę 97/67 w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz.U. L 176, str. 21), dyrektywa ta nie może mieć zastosowania w sporze przed sądem krajowym. Zgodnie z art. 2 ust. 1 tej dyrektywy, termin wyznaczony państwowemu członkowskim na transpozycję tej dyrektywy do ich wewnętrznego porządku prawnego upłynął bowiem dopiero w dniu 31 grudnia 2002 r.

W przedmiocie dopuszczalności

34 Rząd hiszpański uważa, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny, ponieważ w rzeczywistości zadano Trybunałowi pytanie o to, czy porozumienie o współpracy jest zgodne z dyrektywami w sprawie zamówień publicznych i liberalizacji usług pocztowych, a kwestia ta należy do kompetencji sądu krajowego.

35 Należy przede wszystkim stwierdzić, że ani treść pytania, ani przedstawione w postanowieniu odsyłającym uzasadnienie stanowiące jego niezbędną podstawę nie wskazują na to, by sąd prosił Trybunał o samodzielne rozstrzygnięcie, czy porozumienie o współpracy jest zgodne z prawem wspólnotowym.

36 Ponadto należy przypomnieć, że chociaż Trybunał nie jest właściwy, w ramach art. 234 WE, w sprawach stosowania przepisów prawa wspólnotowego do konkretnego przypadku ani dokonywania oceny zgodności przepisów prawa krajowego z tymi przepisami, to może on jednak dostarczyć sądowi krajowemu wszystkich elementów wykładni prawa

wspólnotowego, które mogą być użyteczne przy dokonywaniu oceny skutków przepisów prawa wspólnotowego (zob. wyrok z dnia 9 lipca 2002 r. w sprawie C-181/00 Flightline, Rec. str. I-6139, pkt 20).

37 Należy zatem uznać wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym za dopuszczalny.

Co do istoty sprawy

38 Za pomocą swojego pytania sąd krajowy pragnie się w istocie dowiedzieć, czy prawo wspólnotowe należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, umożliwiającym organom administracji publicznej powierzanie, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenia usług pocztowych, zarówno zastrzeżonych, jak i niezastrzeżonych, publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne.

Zastrzeżone usługi pocztowe w rozumieniu dyrektywy 97/67

39 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 7 dyrektywy 97/67 pozwala państwom członkowskim zastrzec niektóre rodzaje usług pocztowych dla operatora/operatorów świadczącego/świadczących usługi powszechne w zakresie koniecznym do utrzymywania usług powszechnych. W związku z tym, jeżeli usługi pocztowe są, zgodnie z tą dyrektywą, zastrzeżone dla jednego operatora świadczącego usługi powszechne, usługi takie muszą być wyłączone z konkurencji, gdyż żaden inny podmiot gospodarczy nie ma prawa oferować tych usług.

40 Należy więc stwierdzić, że w zakresie takich zastrzeżonych usług nie mogą mieć zastosowania wspólnotowe przepisy w sprawie zamówień publicznych, których głównym celem jest swobodny przepływ towarów i usług oraz otwarcie na niezakłóconą konkurencję we wszystkich państwach członkowskich (wyroki z dnia 11 stycznia 2005 w sprawie C-26/03 Stadt Halle i RPL Lochau, Zb.Orz. str. I-1, pkt 44 i z dnia 11 maja 2006 r. w sprawie C-340/04 Carbotermo i Consorzio Alisei, Zb.Orz. str. I-4137, pkt 58).

41 Na zadane pytanie należy więc odpowiedzieć, iż prawo wspólnotowe należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego pozwalającym organom administracji publicznej powierzać, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenie usług pocztowych zastrzeżonych zgodnie z dyrektywą 97/67 publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w

rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne.

Niezastrzeżone usługi pocztowe w rozumieniu dyrektywy 97/67

42 To, czy przy zawieraniu takiego porozumienia o współpracy, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, należy przestrzegać wspólnotowych przepisów z dziedziny zamówień publicznych, należy zbadać jedynie w odniesieniu do niezastrzeżonych usług pocztowych w rozumieniu dyrektywy 97/67.

– Dyrektywa 92/50

43 Po pierwsze, należy sprawdzić, czy takie porozumienie, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, było objęte zakresem przedmiotowym dyrektywy właściwej w sprawie zamówień publicznych na usługi pocztowe w chwili, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne zawisłego przed sądem krajowym sporu, tj. dyrektywy 92/50.

44 Dyrektywa ta wymaga przy udzielaniu podlegających jej zamówień publicznych przestrzegania pewnych wymogów dotyczących procedury i ogłaszania.

45 Zgodnie z samym brzmieniem art. 1 lit. a) dyrektywy 92/50 zamówienie publiczne na usługi wymaga istnienia umowy o charakterze odpłatnym, zawartej na piśmie pomiędzy usługodawcą a instytucją zamawiającą w rozumieniu art. 1 lit. b).

46 Jak podniósł rzecznik generalny w pkt 63 opinii, trzeba przyznać, że ministerstwo jest instytucją zamawiającą, a Correos usługodawcą w rozumieniu przepisów wymienionych w poprzednim punkcie. Ponadto bezsporny jest fakt, że porozumienie o współpracy zostało zawarte na piśmie i ma charakter odpłatny.

47 Jednakże ponieważ sąd krajowy wskazał jedynie, że roczna kwota, na jaką świadczone są usługi na mocy tego porozumienia, przekracza 12 020,42 EUR, pojawia się pytanie, czy kwota ta osiąga próg 200 000 SDR ustalony w art. 7 ust. 1 lit. a) tiret drugie ppkt ii) dyrektywy 92/50, co w chwili, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne sporu zawisłego przed sądem krajowym, równało się 249 681 EUR.

48 Jest zadaniem sądu krajowego sprawdzenie, czy w świetle krajowych przepisów transponujących art. 7 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 92/50 osiągnięto próg 249 681 EUR.

49 Jeśli próg ten został osiągnięty, pytanie brzmi wówczas, czy porozumienie o współpracy stanowi faktycznie umowę w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 92/50. Rząd hiszpański uważa bowiem, że porozumienie to ma charakter nie umowny, lecz wykonawczy,

skoro Correos nie ma możliwości odmowy zawarcia takiego porozumienia, tylko musi się na nie zgodzić.

50 W tym względzie należy przypomnieć, że definicja zamówienia publicznego na usługi należy do dziedziny prawa wspólnotowego, wobec czego kwalifikacja porozumienia o współpracy w prawie krajowym jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, czy jest ono objęte zakresem stosowania dyrektywy 92/50 (zob. podobnie wyroki z dnia 20 października 2005 r. w sprawie C-264/03 Komisja przeciwko Francji, Zb.Orz. str. I-8831, pkt 36 oraz z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-382/05 Komisja przeciwko Włochom, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 30).

51 Wprawdzie w pkt 54 wyroku z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-295/05 Asemfo, Zb.Orz. str. I-2999 Trybunał orzekł, że warunek obowiązywania dyrektyw z dziedziny zamówień publicznych dotyczący istnienia umowy nie jest spełniony, jeżeli występująca w danej sprawie spółka państwowa nie ma żadnej swobody decydowania ani o tym, jak postąpić ze zleceniem otrzymanym od właściwych władz, ani o cenach za swoje świadczenia, co miał sprawdzić sąd krajowy.

52 Jednakże rozumowanie to należy postrzegać w świetle konkretnych towarzyszących mu okoliczności. Wynika ono ze stwierdzenia faktu, że na mocy prawa hiszpańskiego omawiana spółka państwowa była jednostką wykonawczą i służbą techniczną hiszpańskiej administracji rządowej oraz wszystkich zaangażowanych Comunidades Autónomas, a Trybunał uznał już w związku z innymi okolicznościami, niż te, które występowały w ww. sprawie Asemfo, że jako jednostka wykonawcza i służba techniczna hiszpańskiej administracji spółka ma obowiązek wykonywania na zasadzie wyłączności zleconych jej przez administrację rządową, Comunidades Autónomas i podległe im podmioty publiczne zadań (ww. wyrok w sprawie Asemfo, pkt 49 i 53).

53 Natomiast Correos, jako operator świadczący pocztowe usługi powszechne, ma całkiem inne zadanie, wiążące się w szczególności z tym, że jego klientami są wszyscy, którzy pragną skorzystać z pocztowej usługi powszechnej. Sam fakt, że spółka ta nie ma żadnej swobody ani w zakresie tego, jak postąpić z otrzymanym od ministerstwa zleceniem, ani w zakresie stosowanych do swoich usług cen, nie może automatycznie oznaczać tego, że nie zawarto między tymi podmiotami żadnej umowy.

54 Sytuacja taka nie musi bowiem różnić się od sytuacji, w której prywatny klient chce skorzystać z usług Correos należących do pocztowych usług powszechnych, skoro z samej natury tego zadania operatora świadczącego takie usługi wynika, że w takim przypadku również musi on zrealizować żadaną usługę, i to być może po ustalonych cenach, a w

każdym razie po cenach przejrzystych i niedyskryminacyjnych. Zaś nie ulega wątpliwości, że tego rodzaju relację należy zaliczyć do stosunków umownych. Jedynie w przypadku, gdyby porozumienie zawarte między Correos a ministerstwem było w rzeczywistości jednostronnym aktem administracyjnym nakładającym obowiązki obciążające jedynie Correos, czyniącym znaczące odstępstwo od zwykłych warunków handlowej oferty tej spółki, a to musi sprawdzić sąd krajowy, należałoby uznać, że brak jest tutaj umowy i że w związku z tym nie można zastosować dyrektywy 92/50.

55 W ramach sprawdzania sąd krajowy powinien w szczególności zbadać, czy Correos jest w stanie negocjować z ministerstwem konkretny zakres usług, które ma świadczyć, oraz obowiązujące na nie ceny i czy spółka ta, w odniesieniu do usług niezastrzeżonych, ma możliwość zrezygnowania ze zobowiązań wynikających z porozumienia o współpracy, z zachowaniem przewidzianego w nim okresu wypowiedzenia.

56 Należy również odrzucić pozostałe argumenty rządu hiszpańskiego wysuwane w celu wykazania, że takie porozumienie o współpracy, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nie podlega przepisom obowiązującym w dziedzinie zamówień publicznych.

57 Rząd hiszpański utrzymuje na przykład, że porozumienie o współpracy nie może w każdym razie podlegać przepisom dotyczącym zamówień publicznych, ponieważ spełnione zostały ustanowione w orzecznictwie Trybunału kryteria „in house”.

58 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, w myśl dyrektyw dotyczących udzielania zamówień publicznych, nie ma obowiązku ogłaszania przetargu, nawet w przypadku, gdy zleceniobiorca jest podmiotem prawnie odrębnym od instytucji zamawiającej, gdy spełnione zostaną dwa warunki. Po pierwsze, organ administracji publicznej będący instytucją zamawiającą musi sprawować nad tym odrębnym podmiotem kontrolę analogiczną do kontroli sprawowanej nad swoimi własnymi służbami, a po drugie, podmiot ten musi wykonywać swoją działalność w zasadniczej części na rzecz kontrolującej ją jednostki lub jednostek (zob. wyrok z dnia 18 listopada 1999 r. w sprawie C-107/98 Teckal, Rec. str. I-8121, pkt 50; ww. wyroki w sprawie Stadt Halle i RPL Lochau, pkt 49; w sprawie Carbotermo i Consorzio Alisei, pkt 33 i w sprawie Asemfo, pkt 55).

59 Nie trzeba przeprowadzać głębszej analizy kwestii, czy pierwszy z dwóch wspomnianych w poprzednim punkcie warunków jest spełniony, ponieważ wystarczy stwierdzić, że w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie został spełniony drugi warunek. Jest bowiem bezsporny fakt, że Correos, jako operator

świadczący pocztowe usługi powszechne w Hiszpanii, nie wykonuje zasadniczej części swojej działalności na rzecz ministerstwa ani w ogóle na rzecz administracji publicznej, lecz spółka ta świadczy usługi pocztowe dla nieokreślonej liczby klientów takich pocztowych usług powszechnych.

60 Rząd hiszpański podnosi jednak, że stosunki łączące administrację publiczną ze spółką mającą prawa wyłączne z natury są stosunkami opartymi na zasadzie wyłączności, co oznacza wyższy stopień, niż „działalność w zasadniczej części”. A Correos jest właścicielem prawa wyłącznego z racji tego, że ma ona obowiązek, na mocy art. 58 ustawy 14/2000, świadczenia organom administracji publicznej usług będących przedmiotem jej działalności, do której zaliczają się usługi zastrzeżone i usługi niezastrzeżone.

61 W tym względzie należy stwierdzić, że gdyby obowiązek ten rzeczywiście można było uznać za prawo wyłączne, ocena czego byłaby zadaniem sądu krajowego, prawo takie nie stanowi spełnienia, w ramach wymaganej analizy pod kątem obu warunków, o których mowa w pkt 58 niniejszego wyroku, warunku stanowiącego, że dany usługodawca musi wykonywać swoją działalność w zasadniczej części na rzecz kontrolujących ją jednostki lub jednostek.

62 Wymóg ten ma bowiem w szczególności na celu zapewnienie, aby dyrektywa 92/50 znajdowała zastosowanie również w przypadku, gdy przedsiębiorstwo kontrolowane przez jedną lub więcej jednostek działa aktywnie na rynku, a tym samym może znaleźć się w stosunku konkurencji z innymi przedsiębiorstwami (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Carbotermo i Consorzio Alisei, pkt 60). Tymczasem bezsporny jest fakt, że Correos działa na hiszpańskim rynku pocztowym i konkuruje na nim, z wyjątkiem obszaru usług zastrzeżonych w rozumieniu dyrektywy 97/67, z innymi przedsiębiorstwami pocztowymi, których liczba, według uwag rządu hiszpańskiego, wynosi ok. 2000.

63 Zatem należy podsumować, że takie porozumienie o współpracy, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nie spełnia warunków przytoczonych w pkt 58 niniejszego wyroku i nie może zostać wyjęte spod zakresu przedmiotowego dyrektywy 92/50.

64 Jednak istnienie prawa wyłącznego może uzasadniać niestosowanie dyrektywy 92/50, ponieważ dyrektywa ta zgodnie z art. 6 „nie ma zastosowania do zamówień publicznych na usługi, udzielanych podmiotowi, który sam jest instytucją zamawiającą w rozumieniu art. 1 lit. b), na podstawie prawa wyłącznego, przysługującego mu na podstawie opublikowanych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które są zgodne z traktatem”.

65 Jednak bez potrzeby analizowania, czy pierwszy z trzech wymienionych w art. 6 warunków, dotyczący kwestii bycia przez Correos instytucją zamawiającą jest przez tę

spółkę spełniony, i nawet jeśli przysługuje jej na mocy art. 58 ustawy 14/2000 wyłączne prawo świadczenia organom administracji państwowej usług pocztowych należących do jej przedmiotu działalności, wystarczy stwierdzić w każdym razie, że nie został spełniony trzeci z tych warunków, mówiący o tym, że przepisy nadające prawo wyłączne muszą być zgodne z traktatem.

66 Ten przepis krajowy, jeżeli nadaje krajowemu operatorowi świadczącemu pocztowe usługi powszechne wyłączne prawo świadczenia organom administracji publicznej usług pocztowych niezastrzeżonych na mocy art. 7 dyrektywy 97/67, do których ogranicza się niniejsza analiza, jest bowiem niezgodny z celem tej dyrektywy.

67 Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, państwa członkowskie nie mają prawa rozszerzania w dowolny sposób zakresu usług zastrzeżonych dla operatorów świadczących pocztowe usługi powszechne na mocy art. 7 dyrektywy 97/67, gdyż rozszerzenie to jest sprzeczne z celem dyrektywy, która zgodnie z motywem ósmym zmierza do zapewnienia stopniowej i kontrolowanej liberalizacji w sektorze pocztowym (wyrok z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie C-240/02 Asempre i Asociación Nacional de Empresas de Externalización y Gestión de Envíos y Pequeña Paquetería, Rec. str. I-2461, pkt 24).

68 To stwierdzenie odnosi się nie tylko do zastrzeżenia poziomego, tj. zastrzeżenia określonej usługi pocztowej jako takiej, lecz w celu zapewnienia skuteczności art. 7 dyrektywy 97/67 ma ono zastosowanie również do zastrzeżenia pionowego, jak ma to miejsce w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, polegającego na wyłączności w świadczeniu usług pocztowych określonym klientom. Jak podnosi Komisja Wspólnot Europejskich, stosowanie hiszpańskich przepisów będących przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym oznaczałoby bowiem w praktyce, że wszystkie usługi pocztowe, na które jakiś hiszpański podmiot publiczny miałby zapotrzebowanie, mogłyby potencjalnie być świadczone przez Correos, z wykluczeniem wszystkich innych operatorów pocztowych, co byłoby w oczywisty sposób niezgodne z celem tej dyrektywy.

69 Na zadane pytanie należy zatem odpowiedzieć, że dyrektywę 92/50 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, umożliwiającym organom administracji publicznej powierzanie, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenia usług pocztowych niezastrzeżonych w rozumieniu dyrektywy 97/67 publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne, jeżeli porozumienia, do których przepisy te mają zastosowanie,

- osiągają próg określony w art. 7 ust. 1 dyrektywy 92/50 i
- stanowią umowy w rozumieniu art. 1 lit. a) tej dyrektywy zawarte na piśmie i o charakterze odpłatnym,

sprawdzenie tego jest zaś zadaniem sądu krajowego.

- Wymogi w dziedzinie zamówień publicznych wynikające z traktatu

70 O ile przepisy krajowe będące przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym miałyby zastosowanie do porozumień, które nie osiągają właściwego progu określonego w art. 7 ust. 1 dyrektywy 92/50, należy po drugie zbadać, czy przepisy takie spełniają wymogi w zakresie udzielania zamówień publicznych wynikające z traktatu.

71 Chociaż bowiem niektóre umowy wyjęte są spod zakresu przedmiotowego wspólnotowych dyrektyw z dziedziny zamówień publicznych, to instytucje zamawiające, które ich udzielają, muszą przestrzegać podstawowych zasad traktatu, a w szczególności zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Francji, pkt 32 i przywołane w nim orzecznictwo).

72 Dotyczy to w szczególności zamówień publicznych, których wartość jest mniejsza niż progi ustanowione w dyrektywie 92/50. Zamówienia publiczne o niewielkiej wartości nie są bowiem wyłączone spod zakresu obowiązywania prawa wspólnotowego przez sam fakt, że ustawodawca wspólnotowy uznał, iż szczególne, rygorystyczne procedury ustanowione w dyrektywach z zakresu zamówień publicznych nie są w ich przypadku odpowiednie (postanowienie z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie C-59/00 Vestergaard, Rec. str. I-9505, pkt 19 i ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Francji, pkt 33).

73 Konkretnymi postanowieniami traktatu znajdującymi zastosowanie do zamówień publicznych na usługi, których wartość jest mniejsza niż ustalone w dyrektywie 92/50 progi, są w szczególności art. 43 WE i 49 WE.

74 Poza zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową do takich zamówień publicznych winna mieć również zastosowanie zasada równego traktowania oferentów, nawet w przypadku braku dyskryminacji ze względu na przynależność państwową (zob. podobnie wyroki z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-458/03 Parking Brixen, Zb.Orz. str. I-8585, pkt 48 i z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-410/04 ANAV, Zb.Orz. str. I-3303, pkt 20).

75 Zasady równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową pociągają za sobą między innymi obowiązek przejrzystości, który pozwala

publicznej instytucji zamawiającej na upewnienie się, że zasady te są przestrzegane. Ten obowiązek przejrzystości, który ciąży na wspomnianym organie, polega na zagwarantowaniu wszystkim potencjalnym oferentom odpowiedniego poziomu jawności, umożliwiającego otwarcie przetargu na usługi na konkurencję i kontrolę bezstronności postępowań przetargowych (zob. podobnie ww. wyroki w sprawie Parking Brixen, pkt 49 i ANAV, pkt 21).

76 Co do zasady całkowity brak postępowania przetargowego w przypadku udzielenia takiego zamówienia publicznego na usługi, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nie jest zgodny ani z wymogami art. 43 WE i 49 WE, ani też z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji i przejrzystości (zob. podobnie ww. wyroki w sprawie Parking Brixen, pkt 50 i ANAV, pkt 22).

77 Ponadto z art. 86 ust. 1 WE wynika, że państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w mocy przepisów krajowych, które zezwalają na udzielenie zamówień publicznych na usługi bez przeprowadzenia postępowania przetargowego, ponieważ takie udzielenie narusza postanowienia art. 43 WE lub art. 49 WE, lub zasady równości traktowania, niedyskryminacji i przejrzystości (zob. podobnie ww. wyroki w sprawie Parking Brixen, pkt 52 i ANAV, pkt 23).

78 Tymczasem w przypadku art. 86 WE ust. 1 w związku z art. 86 ust. 2, na ust. 2 można powoływać się w celu uzasadnienia udzielenia przez państwo członkowskie przedsiębiorstwu zobowiązanemu do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym praw specjalnych lub wyłącznych niezgodnych z postanowieniami traktatu, w granicach, w jakich realizację powierzonych mu szczególnych zadań można zapewnić jedynie poprzez przyznanie takich praw i o ile rozwój handlu nie jest naruszany w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty (wyrok z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99 TNT Traco, Rec. str. I-4109, pkt 52).

79 Należy również stwierdzić, że takie przedsiębiorstwo, jak Correos, na którym spoczywa odpowiedzialność, na mocy przepisów państwa członkowskiego, za zapewnienie pocztowych usług powszechnych, stanowi przedsiębiorstwo zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie TNT Traco, pkt 53).

80 Jednakże nawet jeśli nałożony na Correos na mocy art. 58 ustawy 14/2000 obowiązek świadczenia organom administracji publicznej usług należących do przedmiotu działalności tej spółki można uznać za prawo wyłączne na jej rzecz, należy stwierdzić, że na art. 86 ust. 2 WE nie można się powoływać w celu uzasadnienia takich przepisów krajowych, jakie są przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, jeżeli dotyczą one usług pocztowych niezastrzeżonych w rozumieniu dyrektywy 97/67.

81 Jak bowiem podniósł rzecznik generalny w pkt 99 opinii, dyrektywa 97/67 wykonuje art. 86 ust. 2 WE w zakresie możliwości zastrzeżenia niektórych usług pocztowych na rzecz operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne. Zaś jak zostało przypomniane w pkt 67 niniejszego wyroku, Trybunał orzekł już, że państwa członkowskie nie mają prawa rozszerzania w dowolny sposób zakresu usług zastrzeżonych dla operatorów świadczących pocztowe usługi powszechne na mocy art. 7 dyrektywy 97/67, gdyż rozszerzenie to jest sprzeczne z celem dyrektywy, która zmierza do zapewnienia stopniowej i kontrolowanej liberalizacji w sektorze pocztowym.

82 W tych okolicznościach należy przypomnieć, że w ramach dyrektywy 97/67 bierze się pod uwagę to, czy zastrzeżenie niektórych usług pocztowych na rzecz operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne jest niezbędne po to, by te pocztowe usługi powszechne były świadczone na warunkach akceptowalnych z gospodarczego punktu widzenia (wyrok z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie C-162/06 International Mail Spain, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 50).

83 Zatem jeśli chodzi o niezastrzeżone usługi pocztowe w rozumieniu dyrektywy 97/67, będące jedynym przedmiotem tej analizy, art. 86 ust. 2 WE nie może stanowić podstawy prawnej dla uzasadnienia przyznania na rzecz operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne wyłącznego prawa świadczenia takich usług organom administracji publicznej.

84 Rząd hiszpański podnosi jednak, że porozumienie o współpracy nie może podlegać przepisom z dziedziny zamówień publicznych ze względu na swój wykonawczy, a nie umowny charakter. Correos nie przysługuje bowiem możliwość odmowy zawarcia takiego porozumienia o współpracy, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, tylko musi się na nie zgodzić.

85 W tym względzie stwierdzić należy, że, jak podniesiono już w pkt 54 niniejszego wyroku, jedynie w przypadku, gdyby porozumienie o współpracy było w rzeczywistości jednostronnym aktem administracyjnym nakładającym obowiązki obciążające jedynie Correos, czyniącym znaczące odstępstwo od zwykłych warunków handlowej oferty tej spółki, a to musi sprawdzić sąd krajowy, należałoby uznać, że takie porozumienie nie podlega wspólnotowym przepisom z dziedziny zamówień publicznych.

86 Jeśli chodzi o argument rządu hiszpańskiego, że porozumienie o współpracy nie może podlegać przepisom dotyczącym zamówień publicznych ze względu na to, że zachodzi tu sytuacja „in house”, należy przyznać, że w dziedzinie zamówień publicznych na usługi stosowanie norm ustanowionych w art. 12 WE, 43 WE i 49 WE, a także ogólnych zasad, których stanowią one konkretyzację, jest wyłączone, jeżeli jednocześnie kontrola

sprawowana przez publiczną instytucję zamawiającą nad podmiotem, któremu udzieliła ona zamówienia, jest analogiczna do kontroli sprawowanej przez ten organ nad swoimi własnymi służbami oraz jeśli podmiot ten wykonuje swoją działalność w zasadniczej części na rzecz kontrolującego go organu (zob. podobnie ww. wyroki w sprawie Parking Brixen, pkt 62 i ANAV, pkt 24).

87 Jednakże, jak stwierdzono w pkt 63 niniejszego wyroku, takie porozumienie o współpracy, jakie jest przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nie spełnia drugiego z wymienionych w poprzednim punkcie warunków i nie może zatem być wyjęte z tego powodu spod zakresu stosowania norm zawartych w art. 12 WE, 43 WE i 49 WE oraz ogólnych zasad, których stanowią one konkretyzację.

88 Na zadane pytanie należy więc również odpowiedzieć, że art. 43 WE, 49 WE i 86 WE oraz zasady równego traktowania, niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową i przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego umożliwiającym organom administracji publicznej powierzenie, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenia usług pocztowych niezastrzeżonych w rozumieniu dyrektywy 97/67 publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne, jeżeli porozumienia, do których postanowienia te mają zastosowanie,

- nie osiągają odpowiedniego progu określonego w art. 7 ust. 1 dyrektywy 92/50 i
- nie stanowią w rzeczywistości jednostronnego aktu administracyjnego nakładającego obowiązki obciążające jedynie operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne, czyniącego znaczące odstępstwo od jego zwykłych warunków oferty handlowej,

sprawdzenie tego jest zaś zadaniem sądu krajowego.

W przedmiocie kosztów

89 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Prawo wspólnotowe należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego pozwalającym organom administracji publicznej powierzać, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenie usług pocztowych zastrzeżonych zgodnie z dyrektywą 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne.

2) Dyrektywę Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącą się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Komisji 2001/78/WE z dnia 13 września 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, umożliwiającym organom administracji publicznej powierzanie, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenia usług pocztowych niezastrzeżonych w rozumieniu dyrektywy 97/67 publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne, jeżeli porozumienia, do których przepisy te mają zastosowanie,

- osiągają próg określony w art. 7 ust. 1 dyrektywy 92/50 i
- stanowią umowy w rozumieniu art. 1 lit. a) tej dyrektywy zawarte na piśmie i o charakterze odpłatnym,

sprawdzenie tego jest zaś zadaniem sądu krajowego.

3) Artykuły 43 WE, 49 WE i 86 WE oraz zasady równego traktowania, niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową i przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego umożliwiającym organom administracji publicznej powierzanie, z pominięciem reguł udzielania zamówień publicznych, świadczenia usług pocztowych niezastrzeżonych w rozumieniu dyrektywy 97/67 publicznej spółce akcyjnej, której kapitał znajduje się w całości w rękach publicznych i która jest w tym państwie operatorem świadczącym pocztowe usługi powszechne, jeżeli porozumienia, do których postanowienia te mają zastosowanie,

- nie osiągają odpowiedniego progu określonego w art. 7 ust. 1 dyrektywy 92/50 i
- nie stanowią w rzeczywistości jednostronnego aktu administracyjnego nakładającego obowiązki obciążające jedynie operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne, czyniącego znaczące odstępstwo od jego zwykłych warunków oferty handlowej,

sprawdzenie tego jest zaś zadaniem sądu krajowego.

Podpisy

-----

* Język postępowania: hiszpański.